

KOMUNIKAT PRASOWY nr 61/23

Luksemburg, 20 kwietnia 2023 r.

Wyrok Trybunału w sprawie C-348/22 | Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (gmina Ginosa)

Koncesje na prowadzenie działalności w obszarze plaż włoskich nie mogą być przedłużane automatycznie, lecz muszą być przedmiotem bezstronnej i przejrzystej procedury wyboru

Sądy krajowe oraz organy administracyjne są zobowiązane stosować właściwe przepisy prawa Unii, odstępując od stosowania przepisów prawa krajowego, które nie są z nimi zgodne

Zgodnie z prawem Unii¹ w celu udzielenia koncesji na zajmowanie majątku publicznego położonego na obszarach nad brzegami mórz, państwa członkowskie powinny stosować procedurę wyboru spośród potencjalnych kandydatów, gdy liczba dostępnych zezwoleń na prowadzenie danej działalności jest ograniczona z uwagi na ograniczone zasoby naturalne. Udzielane zezwolenie jest odpowiednio czasowo ograniczone i nie może podlegać automatycznemu odnowieniu. Jakkolwiek przepisy te zostały transponowane do włoskiego porządku prawnego, mocą ustawy z 2018 r. przyjęto, że obowiązujące koncesje zostaną przedłużone do 31 grudnia 2033 r., celem uzyskania czasu koniecznego dla wykonania wszelkich czynności niezbędnych do opracowania reformy koncesji.

Zgodnie z tą ustawą, **gmina Ginosa, na mocy decyzji z 24 grudnia 2020 r., przedłużyła na swoim terytorium koncesje na zajmowanie majątku publicznego położonego na obszarach nad brzegami mórz**. Uznając, że decyzja ta jest sprzeczna z zasadami konkurencji i swobodą przedsiębiorczości urząd ochrony konkurencji i rynku (AGCM) doręczył tej gminie uzasadnioną opinię, w której przypomniał o wymogu uprzedniego przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, wskazując przy tym, że należy odstąpić od stosowania przepisów krajowych automatycznie przedłużających koncesje.

Ponieważ gmina Ginosa nie zastosowała się do tej opinii, AGCM wniósł do regionalnego sądu administracyjnego dla Apulii skargę o stwierdzenie nieważności decyzji gminy. Regionalny sąd administracyjny dla Apulii uznał, że przepisy krajowe są niezgodne z **dyrektywą 2006/123 dotyczącą usług na rynku wewnętrznym**. Ma on jednak wątpliwości co do samowystarczalności charakteru dyrektywy i skutku w postaci odstąpienia od stosowania sprzecznych z nią przepisów krajowych. Ponadto sąd ten nie podziela stanowiska rady stanu, wedle którego dyrektywa 2006/123 stanowi dyrektywę liberalizacyjną, a nie harmonizacyjną. Regionalny sąd administracyjny dla Apulii wywodzi z powyższego, że dyrektywa ta powinna być przyjęta jednomyślnie, a nie większością głosów Rady.

W związku z tym regionalny sąd administracyjny dla Apulii przedstawił Trybunałowi Sprawiedliwości szereg pytań prejudycjalnych dotyczących zakresu stosowania dyrektywy, jej ważności, jej charakteru i skutków jej stosowania.

W dzisiejszym wyroku **Trybunał orzekł, po pierwsze, że dyrektywa ma zastosowanie do wszelkich koncesji**

¹ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. 2006, L 376, s. 36).

na zajmowanie majątku publicznego położonego na obszarach nad brzegami mórz bez względu na to, czy mają one niewątpliwie wymiar transgraniczny, lub czy dotyczą sytuacji, w której wszystkie istotne elementy występują w obrębie tylko jednego państwa członkowskiego.

Po drugie, prawo Unii nie stoi na przeszkodzie temu, by ograniczone zasoby naturalne i dostępne koncesje były oceniane przez połączenie podejścia abstrakcyjnego i ogólnego na szczeblu krajowym z podejściem kazuistycznym, opartym na analizie obszaru nadbrzeżnego danej gminy. Jest istotne, by przesłanki przyjęte przez państwo członkowskie dla oceny ograniczonych zasobów naturalnych, które mogą być wykorzystane, opierały się na obiektywnych, niedyskryminacyjnych, przejrzystych i proporcjonalnych kryteriach.

Po trzecie, **analiza nie wykazała, aby istniał jakikolwiek czynnik mogący podważyć ważność dyrektywy dotyczącej usług na rynku wewnętrznym**. Mając na uwadze, z jednej strony, że podstawa prawna aktu powinna opierać się na jego celu i treści oraz, z drugiej strony, że dyrektywa ma na celu ułatwienie korzystania ze swobody przedsiębiorczości przez usługodawców oraz swobodny przepływ usług, **Rada słusznie stanowiła większością kwalifikowaną zgodnie z postanowieniami traktatu**.

Po czwarte, **ciężący na państwach członkowskich obowiązek stosowania bezstronnej i przejrzystej procedury wyboru potencjalnych kandydatów, a także zakaz automatycznego przedłużenia zezwolenia wydanego w odniesieniu do danej działalności są sformułowane w dyrektywie w sposób bezwarunkowy i wystarczająco precyzyjny**. Jako że normy te są bezpośrednio skuteczne, sądy krajowe i organy administracyjne, w tym gminne, mają obowiązek je stosować, a także odstąpić od stosowania sprzecznych z nimi przepisów krajowych.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne przez „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Pozostańmy w kontakcie!

